

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 31 maja 1955 r.

Nr 21

TRESC:

Poz.:

DEKRETY:

- 135 — z dnia 20 maja 1955 r. o zmianie ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy 193
136 — z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych 193

ROZPORZĄDZENIE

- 137 — Ministra Finansów z dnia 30 maja 1955 r. w sprawie zwolnienia od podatku obrotowego i dochodowego świadczeń (przychodów) podlegających opłacie targowej 200

135

DEKRET

z dnia 20 maja 1955 r.

o zmianie ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy.

Art. 1. W ustawie z dnia 19 kwietnia 1950 r. o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy (Dz. U. Nr 20, poz. 168) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Wyróżnianie się nienaganą dyscypliną pracy powinno być uwzględniane przy przedstawianiu pracowników do odznaczeń państwowych i nagród.”;

2) w art. 6 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 wyrazy „w roku kalendarzowym” zastępuje się wyrazami „w kwartale kalendarzowym”;

3) w art. 7 pkt 1 wyrazy „w ciągu roku” zastępuje się wyrazami „w ciągu kwartału kalendarzowego”;

4) w art. 11 ust. 2 skreśla się wyrazy „w rejestrze skazanych”;

5) w art. 11 dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. Z inicjatywy rady zakładowej (miejscowej) lub delegata związkowego może nastąpić wykreślenie adnotacji o karach porządkowych już po upływie pół

roku sumiennej, nienagannej pracy pracownika w tym samym zakładzie pracy. W tym przypadku pracownik otrzymuje zwrot kwot potrąconych mu z wynagrodzenia w wykonaniu wymierzonej kary porządkowej.”;

6) w art. 14 dodaje się na końcu wyrazy „o ile one nie podlegają zwrotowi na rzecz pracownika (art. 11 ust. 4).”

Art. 2. Upoważnia się Prezesa Rady Ministrów do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego dekretu oraz z innych ustaw i dekretów wydanych do dnia ogłoszenia obwieszczenia i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 3. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

136

DEKRET

z dnia 20 maja 1955 r.

o podatkach i opłatach terenowych.

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Na rzecz budżetów terenowych rad narodowych pobiera się podatek od nieruchomości, podatek od lokali, opłatę od środków transportowych, opłatę targową oraz opłatę uzdrowską.

2. Z podatków i opłat wymienionych w ust. 1 pobiera się:

1) na rzecz budżetów miast i osiedli — podatek od nieruchomości, podatek od lokali, opłatę od środków transportowych i opłatę targową;

2) na rzecz budżetów powiatów — podatek od nieruchomości i opłatę od środków transportowych w gromadach;

3) na rzecz budżetów gromad — opłatę targową.

3. W uzdrowskach pobiera się oprócz podatków i opłat wymienionych w ust. 2 pkt 1 opłatę uzdrowską.

Art. 2. 1. Miejskie rady narodowe oraz rady narodowe osiedli mogą wprowadzać na rzecz swych budżetów podatek miejski oraz podatek od posiadania psów, zaś powiatowe rady narodowe — na rzecz swych budżetów podatek od posiadania psów.

2. Wprowadzając podatek od posiadania psów rady narodowe powinny uwzględnić zwolnienia przewidziane w art. 40.

3. Miejskie rady narodowe, rady narodowe osiedli oraz gromadzkie rady narodowe mogą wprowadzać na rzecz swych budżetów na podstawie uchwały wojewódzkiej rady narodowej opłatę od rowerów z uwzględnieniem przepisów art. 43.

Art. 3. 1. Uchwała rady narodowej wprowadzająca podatek miejski, podatek od posiadania psów oraz opłatę od rowerów powinna zawierać określenie podatku bądź opłaty, wysokość stawek oraz termin płatności. Uchwała rady narodowej wprowadzająca podatek miejski powinna ponadto określać cel, na jaki wpływy z podatku zostaną zużyte.

2. Uchwała rady narodowej może przewidywać całkowite lub częściowe zwolnienie od podatku (opłaty) niektórych grup podatników (ulgi podatkowe).

3. Uchwała rady narodowej wprowadzająca podatek bądź opłatę może być podejmowana na określony czas lub do odwołania.

D z i a ł II.

Podatek od nieruchomości.

Art. 4. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych będących właścicielami lub posiadaczami nieruchomości oraz na spadkach nie objętych, w skład których wchodzi nieruchomości.

2. Jeżeli na nieruchomości ustanowione zostało prawo użytkowania, obowiązek podatkowy ciąży na użytkowniku.

3. Jeżeli nieruchomość została oddana przez jednostkę budżetową lub inny podmiot gospodarki uspołecznionej w dzierżawę osobie fizycznej lub prawnej nie będącej jednostką budżetową lub innym podmiotem gospodarki uspołecznionej, obowiązek podatkowy ciąży na dzierżawcy.

4. Jeżeli budynek nie stanowi własności właściciela gruntu, na którym jest wzniesiony, obowiązek podatkowy ciąży na właścicielu budynku zarówno co do budynku, jak i co do gruntu.

5. Minister Finansów w drodze rozporządzenia, a w odniesieniu do podmiotów gospodarki uspołecznionej w drodze zarządzenia, może przenieść obowiązek podatkowy na osoby nie odpowiadające warunkom określonym w ust. 1 — 4.

Art. 5. Podatkowi podlegają:

- 1) nie związane z gospodarstwem rolnym budynki wraz z należącymi do nich gruntami i zabudowaniami ubocznymi;
- 2) budynki lub ich części wraz z należącymi do nich gruntami i zabudowaniami ubocznymi, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz wynajęte lub wydzierżawione na cały rok podatkowy i używane na cele nierolnicze;
- 3) grunty nie zabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego.

Art. 6. 1. Od podatku wolne są:

- 1) budynki lub ich części, stanowiące własność Państwa i pozostające we władaniu jednostek budżetowych;

- 2) nieruchomości, stanowiące własność organizacji politycznych, społecznych bądź zawodowych, a pozostające w ich władaniu;

- 3) nieruchomości, stanowiące własność związków wyznaniowych i ich instytucji, zakonów i kongregacji zakonnych, stowarzyszeń religijnych w części służącej wyłącznie i bezpośrednio celom kultu religijnego (np. kościoły, domy modlitwy, kaplice) a pozostające w ich władaniu;

- 4) nieruchomości, pozostające we władaniu Centralnego Związku Spółdzielczego i central spółdzielni, jeżeli nieruchomości te są własnością Państwa bądź podmiotów gospodarki uspołecznionej;

- 5) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych i służące na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw lub zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających z prawa zakrajowości oraz dla konsulów i pracowników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami polskimi;

- 6) budynki związane z gospodarstwem rolnym wymienione w art. 5 pkt 2, jeżeli:

- a) składają się z nie więcej niż czterech izb, chociażby niektóre z izb były wynajęte,

- b) są oddane w najem lub do bezpłatnego używania podatnikom podatku gruntowego dla celów ich gospodarstw rolnych lub są wynajmowane sezonowo,

- c) są zajęte na potrzeby gromadzkich rad narodowych;

- 7) budynki lub ich części nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób z powodu złego ich stanu, a także budynki lub ich części położone w miejscowościach, w których obowiązują przepisy o publicznej gospodarce lokalami, nie wynajęte lub nie wydzierżawione z powodu braku przydziału władz kwaterynkowych;

- 8) budynki, wznoszone na terenie nowych budów, jeżeli są one wykorzystywane wyłącznie dla potrzeb nowych budów lub urzędzeń — zwolnienie to kończy się z upływem sześciu miesięcy po oddaniu nowych budynków lub urzędzeń do użytku;

- 9) budynki lub ich części zajęte na lokale reprezentacyjne oraz mieszkania w budynkach zarządzanych przez zakład pracy będący jednostką budżetową, a przydzielone pracownikom ze względu na szczególny charakter pracy wymagającej zajmowania lokali mieszkalnych w tych budynkach;

- 10) grunty nie zabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego, oraz grunty należące do budynków, o ile nie zostały oddane w dzierżawę osobie fizycznej lub prawnej, nie będącej jednostką budżetową lub innym podmiotem gospodarki uspołecznionej:

- a) jeżeli stanowią własność Państwa i pozostają we władaniu jednostek budżetowych oraz innych podmiotów gospodarki uspołecznionej z wyjątkiem spółdzielni,

- b) jeżeli stanowią własność i pozostają we władaniu przedsiębiorstw mających formę spółek prawa cywilnego lub handlowego, w których Państwo, przedsiębiorstwa lub instytucje państwowe posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego;

- 11) grunty przy budynkach mieszkalnych administrowanych przez zarządy budynków mieszkalnych oddane w dzierżawę i używane jako ogródki przydomowe;
- 12) grunty pod torami kolejowymi, z wyjątkiem gruntów pod torami kolei prowizorycznych i sezonowych;
- 13) grunty pod drogami i placami oddanymi do publicznego użytku;
- 14) grunty nie zabudowane, wyłączone od zabudowy na mocy przepisów prawnych.

2. Nie korzystają jednak ze zwolnienia od podatku nieruchomości lub ich części:

- 1) wymienione w ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, jeżeli są:
 - a) zajęte na przedsiębiorstwa działające według zasad rozrachunku gospodarczego oraz przez banki i Państwowy Zakład Ubezpieczeń,
 - b) oddane w najem lub w dzierżawę z wyjątkiem stanowiących własność Państwa i pozostających w użytkowaniu jednostek budżetowych, a zajętych na pokoje gościnne;
- 2) wymienione w ust. 1 pkt 2, 4 i 5, a używane lub użytkowane bezpłatnie przez inne osoby niż wymienione w tych punktach.

Art. 7. 1. Oddzielną jednostką podatkową stanowi:

- 1) w miastach i osiedlach — nieruchomość stanowiąca własność jednej osoby lub współwłasność dwu lub więcej osób, nie przedzielona ulicą lub cudzą własnością;
- 2) w gromadach — nieruchomość stanowiąca własność jednej osoby lub współwłasność dwu lub więcej osób, położona na obszarze tej gromady.

2. Części budynku mające oddzielną księgę wieczystą uważa się również za oddzielne jednostki podatkowe.

3. Minister Finansów może w odniesieniu do nieruchomości będących w użytkowaniu podmiotów gospodarki uspołecznionej określać w inny sposób jednostki podatkowe.

Art. 8. 1. Podstawę opodatkowania stanowi:

- 1) dla budynków wynajętych lub wdzierżawionych — czynsz za rok podatkowy z tytułu najmu lub dzierżawy nie wyłączając wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej obciążających wynajmującego;
- 2) dla budynków nie wynajętych lub nie wdzierżawionych, a z natury swej przeznaczonych na cele użytkowe i pozostających w użytkowaniu podmiotów gospodarki uspołecznionej — pełna wartość będąca podstawą amortyzacji, chociażby budynek był całkowicie zamortyzowany; budynek uważa się za przeznaczony na cele użytkowe także w tym przypadku, gdy część lokali budynku zajęta na cele mieszkalne nie przekracza 20% ogólnej powierzchni całego budynku; jeżeli część budynku zajęta na cele mieszkalne przekracza 20% ogólnej powierzchni całego bu-

dynku, podstawę opodatkowania stanowi dla części użytkowej budynku pełna wartość będąca podstawą amortyzacji, odpowiadająca procentowemu stosunkowi powierzchni zajętej na cele użytkowe do ogólnej powierzchni całego budynku, dla części zaś mieszkalnej podstawę opodatkowania stanowi czynsz lub wartość czynszowa;

- 3) dla pozostałych budynków nie wynajętych i nie wdzierżawionych — wartość czynszowa ustalona za rok podatkowy;
 - 4) dla gruntów wymienionych w art. 5 — powierzchnia w m² tych gruntów.
2. Przepisy ust. 1 pkt 1 — 3 stosuje się odpowiednio do części budynków oraz do należących do nich zabudowań ubocznych.

3. W miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych za podstawę opodatkowania przyjmuje się:

- 1) czynsz w roku podatkowym za okres, na jaki budynek został wynajęty,
- 2) jeżeli budynek nie został wynajęty — czynsz, jaki zostałby uzyskany za czas, na który budynek mógł być wynajęty.

4. Za podstawę opodatkowania dla budynków lub ich części zajętych na hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp., prowadzone przez właściciela budynku, przyjmuje się wartość czynszową w wysokości czynszu, jaki zostałby uzyskany w razie wynajęcia części lub całości budynku w roku podatkowym.

5. Jeżeli wynajmujący pobiera czynsz w kwocie niższej od wynikającej z przepisów o najmie lokali, podstawę opodatkowania przyjmuje się w wysokości wynikającej z przepisów o najmie lokali.

6. Przy ustalaniu wartości budynków fabrycznych (ust. 1 pkt 2) nie dolicza się wartości maszyn, jak również urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków, a w szczególności: pieców hutniczych, kominów fabrycznych, linii kolejowych, przewodów telegraficznych, jezdni, chodników i innych nadziemnych i podziemnych urządzeń.

7. Minister Finansów określi zasady i sposób ustalania wartości czynszowej jednolicie dla wszystkich podatników lub odmiennie dla poszczególnych grup na całym obszarze Państwa lub jego części,

Art. 9. 1. Podatek wynosi od budynków lub ich części:

- 1) gdy podstawę opodatkowania stanowi pełna wartość będąca podstawą amortyzacji (art. 8 ust. 1 pkt 2) — 1,5%;
- 2) w pozostałych przypadkach — 25% podstawy opodatkowania.

2. Od gruntów wymienionych w art. 5 ustala się następujące stawki podatkowe:

Rodzaj miejscowości	Strefa	Stawka w złotych z 1 m ² powierzchni gruntu rocznie
1. Miejscowości do 25.000 mieszkańców	cała miejscowość	0,06
2. Miejscowości ponad 25.000 mieszkańców nie stanowiące powiatów	cała miejscowość	0,09
3. Miasta do 100.000 mieszkańców stanowiące powiaty	śródmieście	0,12
	pozostałe dzielnice	0,09
4. Miasta ponad 100.000 mieszkańców	śródmieście	0,15
	strefa pośrednia	0,12
	peryferie	0,09

3. Dla określenia stref właściwy jest podział miasta na dzielnice dokonany przez prezydium rad narodowych na podstawie przepisów o najmie lokali.

Art. 10. 1. Wymienione w art. 9 ust. 2 stawki podatkowe ulegają zmniejszeniu:

- 1) do $\frac{2}{3}$ wysokości, jeżeli podatnicy pobierają wynagrodzenia podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń bądź też są małżonkami osób pobierających takie wynagrodzenia i jeżeli nie są podatnikami podatku obrotowego lub dochodowego w danym roku podatkowym,
- 2) do $\frac{1}{4}$ wysokości, jeżeli podatnicy wyłącznie pobierają renty z funduszy państwowych i nie są podatnikami podatku obrotowego lub dochodowego w danym roku podatkowym.

2. Ulgi przewidziane w ust. 1 stosuje się także przy współwłasności gruntu, jeżeli grunt jest co najmniej w 50% własnością osób odpowiadających warunkom przewidzianym w ust. 1.

Art. 11. Rada Ministrów może ustalać w drodze rozporządzenia, a jeżeli chodzi o spółdzielnie — w drodze uchwały inne stawki podatkowe od gruntów bądź też ustalać podstawę opodatkowania gruntów według innych zasad niż określone w art. 9.

Art. 12. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności uzasadniających ten obowiązek bądź utratę warunków zwolnienia od podatku.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomości utraciła cechy uzasadniające obowiązek podatkowy bądź ukształta warunki zwolnienia od podatku.

D z i a ł III.

Podatek od lokali.

Art. 13. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych zajmujących lokale w charakterze najemców lub bezpłatnie we własnych lub cudzych budynkach bądź na osobach fizycznych zajmujących lokale z tytułu umowy o pracę lub stosunku służbowego oraz na spadkach nie objętych, w skład których wchodzi prawo najmu.

Art. 14. 1. Podatkowi podlegają lokale i pomieszczenia w nieruchomościach określonych w art. 5, położonych na terenie miast oraz osiedli.

2. Za lokale uważa się również wszelkiego rodzaju pomieszczenia nie wyłączając pomieszczeń otwartych, jak place składowe.

Art. 15. Od podatku wolne są:

- 1) lokale zajmowane przez jednostki budżetowe, podmioty gospodarki społecznej z wyjątkiem spółdzielni oraz organizacje polityczne, społeczne i zawodowe;
- 2) lokale zajmowane na cele administracyjne centralnych spółdzielni i związków spółdzielni;
- 3) pod warunkiem wzajemności — lokale zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale, zajmowane przez osoby korzystające z prawa

zakrajowości oraz przez konsulów i pracowników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami polskimi;

- 4) lokale zajmowane przez związki wyznaniowe i ich instytucje, zakony i kongregacje zakonne, stowarzyszenia religijne, jeżeli służą wyłącznie i bezpośrednio celom kultu religijnego (np. kościoły, domy modlitwy, kaplice);
- 5) lokale reprezentacyjne;
- 6) lokale nie zajęte.

Art. 16. Każdy odrębny lokal uważa się za oddzielną jednostkę podatkową.

Art. 17. 1. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz należny w bieżącym roku podatkowym lub wartość czynszowa, jeżeli lokal zajmowany jest przez właściciela albo bezpłatnie przez inną osobę.

2. Należny za bieżący rok podatkowy czynsz (wartość czynszowa) oblicza się na podstawie wysokości czynszu (wartości czynszowej) z miesiąca stycznia tego roku.

3. Jeżeli zajęcie lokalu nastąpiło w ciągu roku podatkowego bądź lokal utracił zwolnienie określone w art. 15, należny za bieżący rok podatkowy czynsz (wartość czynszowa) oblicza się na podstawie wysokości czynszu (wartości czynszowej) z miesiąca, w którym powstał obowiązek podatkowy.

4. Zmiany w podstawie opodatkowania, jakie nastąpią w ciągu roku podatkowego, powodują odpowiednie zmiany w wysokości podatku, począwszy od miesiąca bezpośrednio następującego po miesiącu, w którym nastąpiła zmiana.

5. Jeżeli najemca wpłaca tylko część czynszu, a pozostałą część wpłaca za niego inna osoba, za podstawę opodatkowania przyjmuje się łączną sumę czynszu należnego wynajmującemu.

6. Minister Finansów określi zasady i sposób ustalania wartości czynszowej jednolicie dla wszystkich podatników albo odmiennie dla poszczególnych ich grup na całym obszarze Państwa lub jego części.

Art. 18. 1. Minister Finansów może zlecać podmiotom gospodarki społecznej wymiar (obliczanie) podatku od lokali należnego od podatników, którzy zajmują lokale w nieruchomościach będących we władaniu tych podmiotów. Podmioty gospodarki społecznej ustalają podatek za okresy, za które pobierają czynsz; zawiadomienie podatnika o wysokości podatku następuje łącznie z zawiadomieniem o należnym czynszu.

2. W przypadku określonym w ust. 1 służy podatnikowi prawo wniesienia odwołania do organu finansowego w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania zawiadomienia o wysokości podatku.

3. Organy finansowe obowiązane są do stałego nadzoru nad prawidłowością ustalania podatku od lokali przez podmioty określone w ust. 1 i mogą wydawać im polecenia zmierzające do zabezpieczenia prawidłowości wymiaru. W szczególności organy finansowe mogą w okresie trzech lat od dnia zawiadomienia podatnika o wysokości podatku zarządzać skorygowanie wymiaru.

Art. 19. Podatek wynosi:

- 1) od lokali mieszkalnych:
 - a) od których czynsz z tytułu najmu pobiera się na podstawie art. 3 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1953 r. Nr 35, poz. 152) albo według tych zasad ustala się wartość czynszową — 100%

- b) w pozostałych przypadkach — 10%
 2) od lokali użytkowych — 30%
 podstawy opodatkowania.

Art. 20. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z pierwszym dniem miesiąca następującego po zajęciu lokalu lub po utracie zwolnienia od podatku na podstawie art. 15.

2. Obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca, w którym lokal opróżniono lub w którym powstały warunki uzasadniające zwolnienie na podstawie art. 15.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli lokal został podzielony na lokale będące przedmiotem odrębnej umowy najmu.

D z i a ł IV.

Oplata od środków transportowych.

Art. 21. Oplatę od środków transportowych pobiera się od osób fizycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej z tytułu posiadania następujących środków transportowych: pojazdów mechanicznych, jachtów, promów, transportowych wózków rowerowych, łodzi, jak również koni.

Art. 22. Od opłat wolne są:

- 1) pod warunkiem wzajemności — środki transportowe będące w posiadaniu przedstawicieli dyplomatycznych państw obcych, członków misji oraz przedstawicieli konsularnych tych państw, osób korzystających z prawa zakrajowości oraz pracowników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami polskimi,
- 2) samochody będące w posiadaniu osób, które przyjechały do Polski na warunkach przewidzianych międzynarodową konwencją o ruchu samochodowym — w czasie przebywania ich w granicach Polski, lecz nie dłużej niż przez 12 miesięcy,
- 3) środki transportowe wprowadzane do kraju w związku z międzynarodowymi (międzypaństwowymi) imprezami sportowymi lub turystycznymi,
- 4) łodzie służące do zawodowego połowu ryb,
- 5) środki transportowe służące celom sportowym o charakterze wyczynowym zarejestrowane w komitetach kultury fizycznej oraz kajaki,
- 6) inwalidzkie motocykle i wózki rowerowe,
- 7) konie będące w posiadaniu podatników podatku gruntowego, z wyjątkiem przypadków, gdy podatnicy ci podlegają podatkowi gruntowemu lub obrotowemu od przychodów osiąganych z furmaństwa bądź podatkowi obrotowemu z innego tytułu.

Art. 23. 1. Oplaty wynoszą:

- 1) od samochodów osobowych o pojemności skokowej silnika do 2000 cm³ oraz samochodów ciężarowych o ładowności do 0,75 t — 300 zł
- 2) od samochodów osobowych o pojemności skokowej silnika powyżej 2000 cm³ — 450 zł
- 3) od samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 0,75 t, od ciągników siodłowych, ciągników, autobusów oraz samochodów specjalnych i z nadwoziami specjalnymi — 900 zł

- 4) od motocykli z silnikami o pojemności skokowej powyżej 130 cm³ — 60 zł
- 5) od motocykli, rowerów i wózków z silnikami pomocniczymi o pojemności skokowej ponad 50 cm³ do 130 cm³ — 40 zł
- 6) od wózków z silnikami pomocniczymi i motocykli o pojemności skokowej silnika do 50 cm³ oraz transportowych wózków rowerowych — 20 zł
- 7) od łodzi motorowych o pojemności skokowej silnika do 2000 cm³ — 300 zł
- 8) od łodzi motorowych o pojemności skokowej silnika powyżej 2000 cm³ — 450 zł
- 9) od łodzi wiosłowych i żaglowych — 20 zł
- 10) od promów, łodzi do przewozu towarów oraz jachtów kilowych — 180 zł
- 11) od koni ponad 2 lata — 150 zł.

2. Oplaty określone w ust. 1 pkt 1 — 5 i 7 — 11 pobiera się za okres jednego roku kalendarzowego; jeżeli środki transportowe zostały zarejestrowane w drugim półroczu, opłatę pobiera się w połowie wysokości.

3. Oplatę określoną w ust. 1 pkt 6 pobiera się za okres trzech lat; okresy trzyletnie liczy się od dnia 1 stycznia roku, w którym nastąpiła pierwsza rejestracja.

Art. 24. 1. Oplaty pobiera się przy rejestracji i przedłużaniu rejestracji. Sposób i tryb pobierania opłat ustali Minister Finansów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

2. Organy finansowe sprawują nadzór nad prawidłowością pobierania opłaty.

D z i a ł V.

Oplata targowa.

Art. 25. 1. Oplatę targową pobiera się na targowiskach od osób, które nie zawarły z jednostką prowadzącą targowisko umowy o dzierżawę (najem) pomieszczeń handlowych (stoisk) ani umowy o stałą dostawę artykułów dopuszczonych do obrotu na targowiskach.

2. Oplatę targową pobiera się również na terenie innych miejsc wyznaczanych przez prezydium rad narodowych (np. kiermasz).

Art. 26. Obowiązek uiszczania opłaty ciąży na osobach wykonujących czynności określone w art. 28 ust. 1.

Art. 27. Od obowiązku uiszczania opłaty wolne są podmioty gospodarki społecznej z wyjątkiem spółdzielni oraz osoby dostarczające na targowisko zwierzęta rzeźne lub plody rolne w związku z obowiązkowymi dostawami.

Art. 28. 1. Oplatę targową pobiera się dziennie; wysokość opłaty nie może przekraczać;

Wyszczególnienie czynności	Wysokość opłaty w złotych dla:			
	rolniczych spółdzielni produkcyjnych i członków tych spółdzielni		pozostałych osób	
	w miastach wojewódzkich i stanowiących powiaty	w miejscowościach pozostałych	w miastach wojewódzkich i stanowiących powiaty	w miejscowościach pozostałych
1	2	3	4	5
1) przy sprzedaży od każdej wystawionej na sprzedaż sztuki:				
a) konie (powyżej 2 lat), bydło (krowy, buhaje, woły)	15	8	25	15
b) jałowizna powyżej 6 mies., zrebęta powyżej 6 mies. do 2 lat	8	4	15	8
c) trzoda chlewna powyżej 6 mies., cielęta, zrebęta w wieku do 6 mies.	5	3	10	5
d) owce, kozy powyżej 6 mies.	3	2	5	3
e) trzoda chlewna, owce, kozy do 6 mies.	1	1	2	1
2) przy sprzedaży z wozu konnego (od wozu)	10	5	20	10
3) przy sprzedaży z samochodu, platformy, przyczepy samochodowej (od samochodu, platformy, przyczepy)	15	8	30	15
4) przy sprzedaży obnośnej z ręki, kosza, skrzynki, wiadra itp. od osoby:				
a) od handlujących zawodowo	—	—	20	10
b) od pozostałych	—	—	8	4
5) przy sprzedaży z wózka ręcznego, roweru itp. (od wózka, roweru)	8	4	15	8
6) przy sprzedaży obnośnej z ręki, kosza, wiadra, skrzynki itp. od indywidualnych producentów, sprzedających wytwory swej produkcji, np. masło, sery, jaja itp. (od osoby)	2	1	4	2
7) przy sprzedaży małych ilości warzyw, jagód, grzybów, kwiatów itp. (od osoby)	2	1	2	1
8) zajęcie placu pod stoiska lub towar przeznaczony do sprzedaży (niezależnie od branży czy też wykonywanych czynności rzemieślniczo-usługowych (za 1 m ² powierzchni)	3	2	6	3

2. W razie odmowy uiszczenia opłaty do rąk poborcy opłata ulega podwyższeniu o 100%.

3. Od osób obowiązanych do uiszczenia opłaty targowej nie pobiera się innych opłat za wykonywanie czynności wyszczególnionych w ust. 1 z wyjątkiem należności przewidzianych w osobnych przepisach za korzystanie z urządzeń targowisk, np. chłodni, magazynów, przechowalni, środków transportowych, wag lub za inne usługi świadczące przez jednostkę prowadzącą targowisko.

4. Osoby, które wykonują świadczenia podlegające opłacie targowej, a są zwolnione od podatku obrotowego i dochodowego, mogą jednak być pociągnięte do opłacania podatku obrotowego i dochodowego zamiast opłaty targowej na podstawie decyzji właściwego organu finansowego za cały rok podatkowy, w którym decyzja została doręczona. Pociągnięcie do obowiązku opłacania podatku obrotowego powoduje obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej.

Art. 29. 1. Wysokość opłaty targowej ustalają Prezydya Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi oraz prezydya powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty) rad narodowych.

2. Wysokość opłaty powinna być ustalana dla poszczególnych targowisk w zależności od stopnia urządzenia i wyposażenia targowiska oraz innych szczególnych warunków miejscowych,

3. Zawiadomienia o wysokości opłaty targowej lub o każdorazowej jej zmianie powinny być wywieszane na widocznych miejscach na targowisku.

4. Jeżeli opłata targowa pobierana na poszczególnych targowiskach przed dniem wejścia w życie dekretu jest niższa od stawek maksymalnych określonych w art. 28 ust. 1, podwyższenie opłaty wymaga zgody Państwowej Komisji Cen.

5. Rada Ministrów może zaliczać osoby obowiązane do uiszczenia opłaty targowej do innych grup niż wymienione w art. 28 ust. 1 oraz zmieniać wysokość opłaty targowej.

Art. 30. 1. Opłatę targową pobierają oraz dokonują wszelkich związanych z tym czynności jednostki prowadzące lub dzierżawiące targowiska, a w przypadkach określonych w art. 25 ust. 2 — upoważnieni przez prezydya rad narodowych pracownicy.

2. Organy finansowe sprawują nadzór nad prawidłowością pobierania opłaty.

Art. 31. Jeżeli targowisko prowadzone jest przez przedsiębiorstwo działające według zasad rozrachunku gospodarczego, całość wpływów z opłaty targowej stanowi dochód przedsiębiorstwa, które rozlicza się z budżetem właściwej rady narodowej zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Art. 32. Jeżeli targowisko jest prowadzone przez prezydium rady narodowej, Minister Handlu Wewnętrznego oraz Minister Skupu w porozumieniu z Ministrem Finansów mogą przeznaczać na premiowanie pracowników część wpływów z opłaty targowej, nie więcej jednak niż 3% tych wpływów. Premiowaniem mogą być objęci poborcy opłaty targowej i należności wymienionych w art. 28 ust. 3 oraz pracownicy zatrudnieni przy czynnościach finansowych związanych z pobieraniem tych opłat i należności.

D z i a ł VI.

Opłata uzdrowiskowa.

Art. 33. Opłatę uzdrowiskową pobiera się w uzdrowiskach na cele związane z potrzebami uzdrowisk w zakresie inwestycji pozalimitowych i bieżącego ich utrzymania, a w szczególności na urządzenia zdrowotne, podniesienie stanu sanitarnego uzdrowisk, urządzenia kwiatników i zieleńców, a także na cele kulturalno-oświatowe.

Art. 34. Opłatę uzdrowiskową pobiera się:

- 1) od osób przebywających w uzdrowiskach dla celów wypoczynkowo-kuracyjnych,
- 2) od osób wykonujących świadczenia rzeczy lub usług w uzdrowiskach i obowiązanych do opłacania podatku obrotowego w myśl przepisów dla gospodarki nie uspołecznionej.

Art. 35. 1. Wysokość opłaty uzdrowiskowej ustala się za każdy dzień pobytu w granicach:

- 1) od osób wymienionych w art. 34 pkt 1:
 - a) korzystających z wczasów pracowniczych, uczącej się młodzieży oraz dzieci do lat 14 — do 0,50 zł,
 - b) korzystających z bezpłatnego lub ulgowego leczenia w sanatoriach oraz od członków związków zawodowych, wojskowych służby czynnej, funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, inwalidów wojennych, emerytów, członków Związku Samopomocy Chłopskiej, członków związków pracowników twórczych (muzyków, malarzy, pisarzy itp.), członków Związku Bojowników o Wolność i Demokrację, jak również osób pozostających na ich utrzymaniu, jeżeli nie mogą być zaliczeni do kategorii wymienionej pod lit. a) — do 1 zł,
 - c) nie wymienionych pod lit. a) i b) — od 2 do 4 zł;
- 2) od osób określonych w art. 34 pkt 2:
 - a) opłacających podatek obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu — od 5% do 10% ustalonej kwoty ryczałtu,
 - b) pozostałych — od 10% do 20% podatku obrotowego.

2. Ustalanie i pobieranie opłaty od osób określonych w art. 34 pkt 2 następuje na zasadach obowiązujących przy wymiarze i poborze podatku obrotowego.

Art. 36. 1. Rada narodowa ustala w drodze uchwały wysokość opłaty uzdrowiskowej dla poszczególnych grup w granicach określonych w art. 35 kierując się potrzebami uzdrowiska. Wysokość opłaty uzdrowiskowej przewidzianej w art. 35 ust. 1 pkt 1 nie może w roku 1955 przekraczać wysokości dotychczasowej.

2. Rada narodowa podejmuje uchwałę w sprawie wysokości opłaty uzdrowiskowej na określony czas lub do odwołania.

3. Uchwała rady narodowej może przewidywać także całkowite zwolnienie od opłaty niektórych osób wymienionych w art. 35.

4. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia zaliczać osoby obowiązane do uiszczania opłaty uzdrowiskowej do innych grup niż wymienione w art. 35 oraz zmieniać granicę wysokości opłaty uzdrowiskowej.

D z i a ł VII.

Podatek miejski.

Art. 37. 1. Podatek miejski pobiera się wyłącznie na pokrycie kosztów budowy i utrzymania dróg, ulic i placów, parków, zieleńców oraz zakładów i urządzeń służących do zaspokajania potrzeb bytowych i kulturalnych ludności.

2. Podatek miejski może być pobierany również od lokali zajętych na cele mieszkalne, a znajdujących się w budynkach związanych z gospodarstwem rolnym i położonych na terenie miast i osiedli.

3. Podatek miejski nie może przekraczać w stosunku rocznym 100% podatku od lokali, a w przypadku wymienionym w ust. 2 — 10% wartości czynszowej (czynszu) ustalonej przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o najmie lokali.

Art. 38. Przepisy art. 18 i 20 stosuje się odpowiednio.

D z i a ł VIII.

Podatek od posiadania psów.

Art. 39. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych posiadających psy.

Art. 40. Od podatku wolne jest posiadanie psów:

- 1) utrzymywanych przez organy wojskowe i bezpieczeństwa publicznego,
- 2) utrzymywanych w celu pilnowania mienia, będącego w posiadaniu jednostek budżetowych i innych podmiotów gospodarki uspołecznionej,
- 3) utrzymywanych przez zakłady naukowe, lecznicze i doświadczalne wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych,
- 4) utrzymywanych przez przedstawicieli państw obcych, przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz przez konsulów i pracowników konsularnych, nie będących obywatelami polskimi,
- 5) będących pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołężnych itp.),
- 6) utrzymywanych w celu pilnowania gospodarstwa rolnego lub obejścia budynków mieszkalnych po jednym na każde gospodarstwo lub obejście,
- 7) utrzymywanych w celu pilnowania stad,
- 8) utrzymywanych przez dozorców nocnych,
- 9) będących przedmiotem handlu przedsiębiorstw trudniących się zawodowo sprzedażą psów,
- 10) utrzymywanych przez osoby czasowo przebywające na obszarze miasta, osiedla lub gromady, jeżeli po-

datek od psów został zapłacony na dany rok podatkowy w miejscowości, z której osi by te przybyły,

11) szczeniąt do 8 tygodni.

Art. 41. 1. W miastach wojewódzkich i w miastach o liczbie mieszkańców ponad 100.000 podatek nie może przekraczać rocznie:

- 1) od pierwszego psa 60 zł,
- 2) od drugiego psa 90 zł,
- 3) od każdego następnego psa 120 zł.

2. W pozostałych miejscowościach podatek nie może przekraczać rocznie:

- 1) od pierwszego psa 30 zł,
- 2) od drugiego psa 45 zł,
- 3) od każdego następnego psa 60 zł.

3. Podatek pobiera się w połowie stawek, jeżeli okoliczności uzasadniają pobieranie podatku powstały w drugim półroczu roku podatkowego.

D z i a ł IX.

Oplata od rowerów.

Art. 42. Oplatę od rowerów pobiera się od osób fizycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej z tytułu ich posiadania.

Art. 43. Od opłaty wolne są:

- 1) rowery używane do wykonywania czynności służbowych,
- 2) rowery wprowadzone do kraju w związku z międzynarodowymi (międzypaństwowymi) imprezami sportowymi lub turystycznymi.

Art. 44. 1. Oplatę od rowerów pobiera się za okres 3 lat.

2. Okres trzyletni liczy się od dnia 1 stycznia roku, w którym nastąpiła pierwsza rejestracja.

Art. 45. Oplata od roweru za okres 3 lat nie może przekraczać złotych 20.

Art. 46. 1. Opłaty pobiera się przy rejestracji. Sposób i tryb pobierania opłat ustali Minister Finansów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

2. Organy finansowe sprawują nadzór nad prawidłowością poboru opłaty.

D z i a ł X.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 47. 1. Rady narodowe mogą wprowadzać w drodze uchwał na rzecz swych budżetów opłaty administracyjne za czynności urzędowe prezydiów rad nie objęte przepisami o opłacie skarbowej. Opłaty administracyjne pobiera się gotówką.

2. Rada narodowa podejmuje uchwałę w sprawie opłaty administracyjnej na określony czas lub do odwołania.

Art. 48. Rada Ministrów może zarządzić przekazywanie miejskim zarządom budynków mieszkalnych wpływów z podatków od nieruchomości i od lokali przypadających od nieruchomości i lokali administrowanych przez te zarządy.

Art. 49. 1. Tracą moc przepisy w zakresie unormowanym niniejszym dekretem, a w szczególności ustawa z dnia 26 lutego 1951 roku o podatkach terenowych (Dz. U. Nr 14, poz. 110). Jednakże przepisy w zakresie podatku od rybołówstwa za wydanie karty rybackiej oraz karty wędkarskiej zachowują moc do czasu zastąpienia ich nowymi przepisami.

2. Postanowienia uchylonych z mocy ust. 1 przepisów stosuje się jednak do podatków i opłat przypadających za lata podatkowe do 1954 r. włącznie, a do podatku targowego, opłaty targowej, taks i opłat w uzdrowiskach — do dnia wejścia w życie dekretu w części dotyczącej opłaty targowej i uzdrowiskowej (art. 50).

3. Dotychczasowe uchwały rad narodowych w zakresie pobierania podatku miejskiego, opłaty targowej, podatku od posiadania psów bądź opłat administracyjnych oraz uchwały w zakresie taks i opłat w uzdrowiskach zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi uchwałami opartymi na niniejszym dekrete, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 50. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r. z wyjątkiem przepisów w zakresie opłaty targowej i uzdrowiskowej, które wchodzi w życie po upływie 2 tygodni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

137

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 maja 1955 r.

w sprawie zwolnienia od podatku obrotowego i dochodowego świadczeń (przychodów) podlegających opłacie targowej.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 49, poz. 449) oraz art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 450, z 1952 r. Nr 12, poz. 71 i z 1953 r. Nr 23, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się od podatku obrotowego i dochodowego świadczenia (przychody) podlegające opłacie targowej, przewidzianej przepisami o podatkach i opłatach terenowych.

§ 2. Zwolnienie ma zastosowanie do przychodów osiąganych przez osoby, które nie posiadają źródeł przychodów podlegających podatkowi obrotowemu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: T. Dietrich